

Tema 11.

Resurrecció, ascensió i segona vinguda de Jesucrist

La resurrecció de Crist és la veritat fonamental de la nostra fe, com ho diu sant Pau (cf. 1Co 15, 13-14). Amb aquest fet, Déu va inaugurar la vida del món futur i la va posar a disposició dels homes.

31/12/2010

1. Crist fou sepultat i davallà als inferns

Després de patir i morir, el cos de Crist va ser sepultat en un sepulcre nou, no gaire lluny del lloc on l'havien crucificat. La seva ànima, en canvi, va davallar als inferns. La sepultura de Crist manifesta que veritablement va morir. Déu va disposar que Crist patís l'estat de la mort, és a dir, la separació entre l'ànima i el cos (cf. *Catecisme* 624). Durant el temps que Crist va romandre al sepulcre tant la seva ànima com el seu cos, separats entre si per la mort, van continuar units a la seva persona divina (cf. *Catecisme* 626).

El cos mort de Crist no va patir la corrupció del sepulcre, perquè continuava pertanyent a la persona divina (cf. *Catecisme* 627; Ac 13,37). L'ànima de Crist va davallar als inferns. «Els “inferns” —diferents de l'infern de la condemnació— constituïen l'estat de tots els qui havien mort abans de Crist, bons i

dolents» (*Compendi* 125). Els justos es trobaven en un estat de felicitat (es diu que reposaven al si d'Abraham), tot i que no tenien encara la visió de Déu. Dient que Jesús va davallar als inferns, entenem que es va presentar al si d'Abraham per obrir les portes del cel als justos que l'havien precedit. «Amb l'ànima unida a la seva Persona divina Jesús va prendre als inferns els justos que hi esperaven el seu Redemptor per tal d'accedir finalment a la visió de Déu» (*Compendi* 125).

Crist, amb el descens als inferns, va mostrar el domini sobre el dimoni i la mort, i va alliberar les ànimes santes que hi estaven retingudes per portar-les a la glòria eterna.

D'aquesta manera, la redempció — que havia d'arribar als homes de totes les èpoques— es va aplicar als que havien precedit Crist (cf. *Catecisme* 634).

2. Jesucrist ressuscità el tercer dia entre els morts

La glorificació de Crist consisteix en la seva resurrecció i exaltació al cel, on Crist està assegut a la dreta del Pare. El sentit general de la glorificació de Crist està relacionat amb la seva mort a la creu. Com per la passió i la mort de Crist Déu va eliminar el pecat i va reconciliar el món amb ell, de manera semblant, per la resurrecció de Crist, Déu va inaugurar la vida del món futur i la va posar a disposició dels homes.

Els beneficis de la salvació no deriven només de la creu, sinó també de la resurrecció de Crist. Aquests fruits s'apliquen als homes per la mediació de l'Església i pels sacraments. Concretament, pel Baptisme rebem el perdó dels pecats (del pecat original i dels personals) i l'home es revesteix per la gràcia amb la nova vida del ressuscitat.

«El tercer dia» (després de morir) Jesús va ressuscitar a una vida nova. La seva ànima i el seu cos, plenament transfigurats amb la glòria de la persona divina, van tornar a unir-se. L'ànima va assumir novament el cos i la glòria de l'ànima es va comunicar totalment al cos. Per aquest motiu, «la Resurrecció de Crist no va ser un retorn a la vida terrena. El seu cos ressuscitat és el que fou crucificat i porta els senyals de la seva Passió, però participa ja de la vida divina amb les propietats d'un cos gloriós» (*Compendi* 129).

La resurrecció del Senyor és el fonament de la nostra fe, ja que atesta de manera indiscutible que Déu ha intervingut en la història humana per salvar els homes. I garanteix la veritat del que l'Església predica sobre Déu, la divinitat de Crist i la salvació dels homes. Altrament, com diu sant Pau, «si el

Crist no hagués ressuscitat, seria en va la vostra fe» (1Co 15,17).

Els apòstols no van poder enganyar-se o inventar la resurrecció. En primer lloc, si el sepulcre de Crist no hagués estat buit, no haurien pogut parlar de la resurrecció de Jesús; a més a més, si el Senyor no se'ls hagués aparegut en diverses ocasions i a nombrosos grups de persones, homes i dones, molts deixebles de Crist no haurien pogut acceptar-la, com va ocórrer inicialment amb l'apòstol Tomàs. Molt menys haurien pogut donar la seva vida per una mentida. Com diu sant Pau: «I, si el Crist no hagués ressuscitat, [...] fins resultaria que nosaltres som falsos testimonis de Déu, perquè hem donat testimoniatge en contra de Déu dient que ell ha ressuscitat el Crist, quan, de fet, no l'hauria ressuscitat» (1Co 15,14.15). I, quan les autoritats jueves volien silenciar la predicació de l'evangeli, sant Pere va respondre:

«Cal obeir Déu abans que els homes. El Déu dels nostres pares va ressuscitar Jesús, que vosaltres vau matar penjant-lo al patíbul. [...] Nosaltres som testimonis d'aquestes coses» (Ac 5,29-30.32).

A més de ser un esdeveniment històric, verificat i testificat mitjançant signes i testimonis, la resurrecció de Crist és un esdeveniment transcendent, perquè «en tant que entrada de la humanitat de Crist a la glòria de Déu, transcendeix i supera la història, com a misteri de fe» (*Compendi* 128). Per aquest motiu Jesús ressuscitat, fins i tot posseint una veritable identitat físicocorpòria, no està sotmès a les lleis físiques terrenals i s'hi subjecta només en la mesura que ho desitja: «Jesús ressuscitat és sobiranament lliure d'aparèixer als seus deixebles com i on vol i sota aspectes diversos» (*Compendi* 129).

La resurrecció de Crist és un misteri de salvació. Mostra la bondat i l'amor de Déu, que recompensa la humiliació del seu Fill i fa servir la seva omnipotència per omplir els homes de vida.

Jesús ressuscitat té en la seva humanitat la plenitud de vida divina per comunicar-la als homes. «El Ressuscitat, vencedor del pecat i de la mort, és el principi de la nostra justificació i de la nostra Resurrecció: des d'ara ens procura la gràcia de l'adopció filial, que és real participació en la seva vida de Fill unigènit; després, a la fi dels temps, ressuscitarà el nostre cos» (*Compendi* 131). Crist és el primogènit entre els morts i tots ressuscitarem per ell i en ell.

De la resurrecció del nostre Senyor, hem de treure algunes conseqüències per a nosaltres:

a) Fe viva: «Encén la teva fe. —Crist no és una figura que ha passat. No és un record que s'esborra en la historia. Viu!: *Jesus Christus heri et hodie: ipse et in saecula!* —diu sant Pau. —Jesucrist ahir i avui i sempre!»[1].

b) Esperança: «No et desesperis mai. Mort i corromput estava Llätzer: *iam foetet, quatrividuanus est enim* —fa fetor, car ja fa quatre dies que és enterrat, diu Marta a Jesús. Si escoltes la inspiració de Déu i la segueixes —*Lazare, veni foras!* — Llätzer, surt fora!—, retornaràs a la Vida»[2].

c) Afany perquè la gràcia i la caritat ens transformin i ens portin a viure la vida sobrenatural, que és la vida de Crist, tot cercant de ser realment sants (cf. Col 3,1 i s.). Voler netejar els nostres pecats en el sagrament de la penitència, que ens fa ressuscitar a la vida sobrenatural —si l'havíem

perdut pel pecat mortal— i
recomençar novament: *nunc coepi* (Sl
76,11 [traducció de la Vulgata]).

3. L'ascensió del Senyor: se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu Pare totpoderós

L'exaltació gloriosa de Crist comprèn
l'ascensió al cel —succeïda quaranta
dies després de ressuscitar (cf. Ac
1,9-10)— i la gloriosa entronització
celestial, per compartir —també com
a home— la glòria i el poder del Pare
i per ser senyor i rei de la creació.

Quan confessem en aquest article del
credo que Crist «seu a la dreta de
Déu Pare», ens referim amb aquesta
expressió a «la glòria i l'honor de la
divinitat, on el que existia com a Fill
de Déu abans de tots els segles, com a
Déu i consubstancial al Pare, està
assegut corporalment després que es
va encarnar i que la seva carn va ser
glorificada»[3].

Amb l'ascensió acaba la missió de Crist, la vinguda en carn humana entre nosaltres per obrar la salvació. Calia que, després de la resurrecció, Crist continués present entre nosaltres, per manifestar la seva vida nova i completar la formació dels deixebles. Però aquesta presència acabarà el dia de l'ascensió. No obstant això, encara que Jesús torna al cel amb el Pare, es queda entre nosaltres de diverses maneres, principalment de manera sacramental per la sagrada eucaristia.

L'ascensió és el signe de la nova situació de Jesús. Puja al tron del Pare per compartir-lo, no sols com a Fill etern de Déu, sinó també com a veritable home, vencedor del pecat i de la mort. La glòria que havia rebut físicament amb la resurrecció es completa ara amb la pública entronització al cel com a sobirà de la creació, al costat del Pare. Jesús

rep l'homenatge i la lloança dels habitants del cel.

Atès que Crist va venir al món per redimir-nos del pecat i conduir-nos a la perfecta comunió amb Déu, l'ascensió de Jesús inaugura l'entrada al cel de la humanitat. Jesús és el cap sobrenatural dels homes, com Adam ho va ser en l'ordre de la natura. Ja que el cap és al cel, també nosaltres, els seus membres, tenim la possibilitat real d'aconseguir-ho. Més encara, Crist hi ha anat per preparar-nos un lloc a la casa del Pare (cf. Jn 14,3).

Assegut a la dreta del Pare, Jesús continua el ministeri de mitjancer universal de la salvació. «Ell és el Senyor que regna ara amb la seva humanitat en la glòria eterna de Fill de Déu i intercedeix incessantment en favor nostre prop del Pare. Ens envia el seu Esperit i ens dóna l'esperança de trobar-lo un dia,

havent-nos preparat un lloc» (*Compendi* 132).

En efecte, deu dies després de l'ascensió al cel, Jesús va enviar l'Esperit Sant als deixebles com ho havia promès. Des de llavors Jesús envia incessantment l'Esperit Sant als homes, per comunicar-los la potència vivificadora que ell posseeix i reunir-los mitjançant la seva Església per formar l'únic poble de Déu.

Després de l'ascensió del Senyor i de la vinguda de l'Esperit Sant en la Pentecosta, Déu es va endur santa Maria al cel en cos i ànima, perquè convenia que la Mare de Déu, que havia portat Déu al seu si, no patís la corrupció del sepulcre, a imitació del seu Fill[4].

L'Església celebra la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu el dia 15 d'agost. «L'Assumpció de la Mare de Déu és una participació singular

en la Resurrecció del seu Fill i una anticipació de la resurrecció dels altres cristians» (*Catecisme* 966).

L'exaltació gloriosa de Crist influeix en la nostra vida cristiana:

a) Ens encoratja a viure amb l'esguard fit en la glòria del cel: *quae sursum sunt quaerite* (Col 3,1).

Recordem «que no tenim pas aquí una ciutat permanent» (He 13,14) i desitgem santificar les realitats humanes.

b) Ens impulsa a viure de fe, perquè sabem que Jesucrist ens acompanya, que ens coneix i ens estima des del cel i que ens dóna sense parar la gràcia del seu Esperit. Amb la força de Déu podem realitzar la tasca apostòlica que ens ha encomanat: portar-li totes les ànimes (cf. Mt 28,19) i posar-lo al cim de totes les activitats humanes (cf. Jn 12,32), perquè el seu regne sigui una realitat (cf. 1Co 15,25). A més a més, Jesucrist

ens acompanya sempre des del sagrari.

4. La segona vinguda del Senyor: d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts

Crist Senyor és rei de l'univers, però encara no li estan sotmeses totes les coses d'aquest món (cf. *He* 2, 7; *1Co* 15, 28). Concedeix temps als homes per provar el seu amor i la seva fidelitat. No obstant això, al final dels temps s'esdevindrà el seu triomf definitiu, quan el Senyor apareixerà «amb gran poder i majestat» (*Lc* 21, 27).

Crist no ha revelat el temps de la seva segona vinguda (cf. *Ac* 1,7), però ens anima a estar sempre vigilants i ens adverteix que, abans d'aquesta segona vinguda o parusia, hi haurà un últim assalt del diable amb grans calamitats i altres senyals (cf. *Mt* 24, 20-30; *Catecisme* 674-675).

El Senyor vindrà llavors com a suprem jutge misericordiós, per judicar els vius i els morts: és el judici universal, en el qual els secrets dels cors seran desvelats, així com la conducta de cadascú amb Déu i el proïme. Aquest judici sancionarà la sentència que cadascú haurà rebut després de morir. Tothom, segons les seves obres, serà omplert de vida o condemnat per a l'eternitat. Així es consumarà el regne de Déu, perquè «Déu sigui tot en tots» (1Co 15,28).

En el judici final els sants rebran, públicament, el premi merescut pel bé que van fer. D'aquesta manera es restablirà la justícia, ja que en aquesta vida moltes vegades els qui obren el mal són lloats i els qui obren el bé són menyspreats o oblidats.

El judici final ens empeny a la conversió: «Déu encara concedeix als homes “el temps favorable, el dia de salvació” (2Co 6,2). Inspira el sant

temor de Déu. Compromet en la justícia del Regne de Déu. Anuncia la “benaurada esperança” (Tt 2,13) del retorn del Senyor, que “vindrà a ser glorificat en els seus sants i admirat en tots aquells qui hauran cregut” (2Te 1,10)» (*Catecisme* 1041).

Antonio Ducay

Bibliografia bàsica

Catecisme de l'Església catòlica
638-679; 1038-1041.

Lectures recomanades

Joan Pau II, *La resurrecció de Jesucrist*, catequesi: 25-I-1989, 1-II-1989, 22-II-1989, 1-III-1989, 8-III-1989, 15-III-1989.

Joan Pau II, *L'ascensió de Jesucrist*, catequesi: 5-IV-1989, 12-IV-1989, 19-IV-89.

Sant Josepmaria, homilia «L'Ascensió del Senyor al cel», a *És Crist que passa* 117-126.

---

[1] Sant Josepmaria, *Camí* 584.

[2] *Ibid.*, 719.

[3] Sant Joan Damascè, *De fide orthodoxa* 4, 2: PG 94, 1104; cf. *Catecisme* 663.

[4] Cf. Pius XII, const. *Munificentissimus Deus*, 15-VIII-50: DS 3903.
